

Brandts har gjort et scoop med Kathrine Ærtebjerg

Kathrine Ærtebjerg forfører med et univers bygget på fantasi, poesi og gåder. Det er en magtdemonstration af hendes evner og et decideret scoop af Kunstmuseum Brandts. "De tusind gåders sted" giver dig mulighed for igen og igen at reflektere over kunsten - og dig selv.

Klaus Knakkergaard
klkn@fyenskemedier.dk

★★★★★

Jeg ville ønske, jeg kunne forstå Kathrine Ærtebjerg. Jeg ville ønske, jeg kunne forstå mig selv.

Det er med den følelse, jeg en onsdag formiddag forlader Kunstmuseum Brandts efter et par timer i selskab med udstillingen "De Tusind Gådes Sted". Nogle gåder er løst, andre er dukket op, så jeg går næppe herfra oplyst, men på sin vis forandret. Og der er en overvejende sandsynlighed for, at jeg vender tilbage.

Det er på alle tænkelige måder en gigant af en udstilling, Kunstmuseum Brandts har fået til Fyn. Kathrine Ærtebjerg er et navn – et stort navn. Udstillingen er fysisk stor. 130 værker fordelt over en hel fløj i museet. Men mest af alt er kunsten stor. Stor, stærk og simulerende.

Jeg tager flere gange mig selv i at blive overvældet og i momenter intimideret af den kraft, Kathrine Ærtebjerg maler med. Og jeg har stadig til gode at finde ud af helt hvorfor. Det tætteste, jeg kommer svaret, er, at den umiddelbare modsætning i forholdet mellem den introverte skrøbelighed og ekstroverte insisteren på at råbe sit inderste ud, fastholder mig i et krydsfelt, hvor jeg er tvunget til at være til stede nu og her og tage stilling. Hvad foregår der i billedet - og i mig selv.

I det rum, hvor det abstrakte og surrealistiske lever side om side med det helt konkrete, sættes tanker og refleksioner på arbejde. Det kan lyde som et hårdt overarbejde, men lad mig understrege, at

Værket "Overgivelse og hengivelse" fra 2004. Foto: Anders Sune Berg

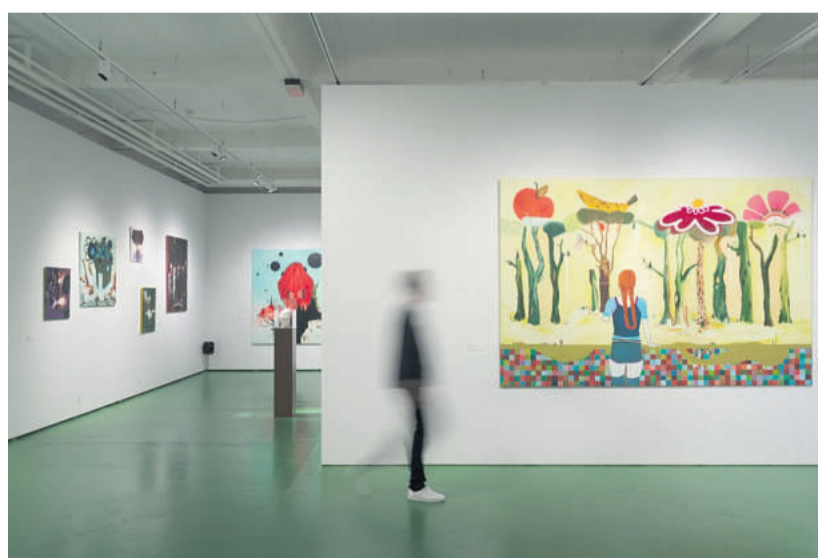
det er et rart rum at være i. Selv om Ærtebjergs univers kan være voldsomt direkte, så er her rart at være. Alt fra farvevalg til strøg er ganske enkelt æstetisk smukt, og i kombination med den fysiske ramme, udstillingen er sat op i, får du den nødvendige ro, fordybelsen kræver.

Læg mærke til lyden.

Se og hør efter, når du går rundt mellem værkerne. Lyt til stemmerne, der hjælper dig på vej. Nogle gange er det Kathrine Ærtebjerg selv, som når du først træder ind i udstillingen og hører sætningen "Jeg er en pige. Jeg er en kvinde. Jeg er en sommerfugl. Jeg er en klovn". Andre gange er det datteren Vera-Line Ærtebjerg, der spørger "Skal hun virkelig være en pige hele livet?".

Svaret findes et sted i de 130 værker. Måske.

Kathrine Ærtebjerg siger selv: "På nogle måder er jeg et

Kunsten kan være voldsomt direkte, og du tvinges som besker på arbejde. Men udstillingen er flot kurrateret og rummet er rart. Der er alle gode grunde til at vende tilbage igen. Foto: David Stjernholm

barn stadigvæk. Og jeg kan også sagtens føle mig som en klovn, der er ufrivilligt komisk eller som en sommerfugl i en drøm, der handler om at kunne det umulige", men hun lægger samtidig op til, at det er publikums egen anskuelse

af livet, der er på spil:

"Min intention er, at publikum skal finde svar, hvis det er muligt, inde i sig selv. Jeg håber sådan, at der opstår en samtale beskeren og værkerne imellem, for man får ikke nogen endelig konklusion

foræret".

Den intention er for mit vedkommende fuldført. Værkerne bliver en samtalepartner om de tanker, der umiddelbart dukker op – og dem, vi reflekterer os frem til gennem samtalen. Gåder bliver

FAKTA

KATHRINE ÆRTEBJERG

52 år, kunstner. Født og opvokset i Sorø.

Hun har gået på kunsthøjskolen Engelsholm og Kunsthøjskolen på Ærø, inden hun som 25-årig uddannede sig på Det Kongelige Danske Kunstakademi i København.

Bor på Nørrebro med sønnen Valdemar på 14 år og datteren Vera-Line på 10 år.

Aktuel med udstillingen "De tusind gåders sted" på Kunstmuseum Brandts i Odense frem til juli 2022.

Læs mere på: www.kathrine-aerbjerg.dk.

løst – andre dukker op. Og selv om meningen er, at svarene skal findes i os selv, så kribler det i mig for at få lov til at kravle ind i Ærtebjergs sind og finde de svar, hun fandt frem til.

Hun leger i grænselandet mellem at være barn og voksen, og lige her er der luft og muligheder for at lade fantasien få frit løb. Forskellige som vi er, må det nødvendigvis være forskellige svar, vi når frem til. Jeg har en fetich med at smug-lytte til andres betragtninger, når jeg går rundt i gallerier og museer – lige præcis denne egner sig bedre end de fleste.

– Sådan føles det at have menstruation, lyder perspektivet på et værk.

En anskuelse jeg af gode ikke selv havde tænkt ind, men som blot bekræfter Ærtebjergs sejr: Vi finder svaret i os selv.

De tusind gåders sted er en udstilling, der af flere grunde lægger op til at blive besøgt flere gange. Dels er den enorme samling svær at tage ind i et enkelt besøg, dels lægger museet op til det ekstra lag, der er i at gå på opdagelse med H.C. Andersen under armen. Det sker helt konkret ved at snuppe en lille sort bog i begyndelsen af udstillingen, hvori uddrag af digte ledsager udvalgte værker.

Det er en beslutning, du selv skal tage. Denne anmeldelse er baseret på rejsen rundt uden hr. Andersen. Jeg vender formentlig tilbage – med eller uden ham, for der er stadig tusindvis af gåder i Ærtebjergs og mit eget univers, jeg vil elske at pusle med.